

der ofte er meget følelsesladet, både i Folketinget og i offentligheden. Jeg vil godt sige heldigvis, for hvis ikke en debat om det, som alle forældre og bedsteforældre og familie og venner synes er hjertebloedt, nemlig deres børn – det, man nogle gange kalder deres kød og blod, men det duer jo ikke, for adoptivforældre er jo lige så optaget af deres børn, som alle vi andre forældre er – var følelsesladet, ja, så var der jo noget galt med os, og det er der heldigvis ikke. I hvert fald ikke på dette område.

Jeg var glad for, at justitsministeren også fortalte om de to store undersøgelser, som er iværksat af Socialforskningsinstituttet, hvor man kigger på reglerne, på praksis, på betydningen for børnene af de eksisterende regler og på de erfaringer, man har indhentet de sidste 6-7 år. Jeg vil godt sige helt klart, at når resultaterne af alle de undersøgelser er kommet, og vi har læst dem og diskuteret dem, er vi i den konservative folketingsgruppe klar til at ændre for at forbedre. Jeg kan ikke sige nøjagtigt, i hvor stort omfang og på hvilke områder det er nødvendigt, men jeg har svært ved at forestille mig andet, end at der kommer input, som gør, at vi og et stort flertal med os vil sige: Her er noget, vi godt vil være med til at ændre.

Jeg kan ikke gennemgå forslagene på alle punkter, for det tillader tiden ikke. Men jeg vil godt gøre et par principielle betragtninger om, hvor svært det er, uanset hvor omhyggelige både SF og Kristeligt Folkeparti har været med at udforme deres forslag.

Kristeligt Folkeparti skriver i bemærkningerne: »Chikane fra bopælsforælderen ...« – det er altså den, der har barnet boende – »... er uomvisteligt en uretfærdighed over for den anden samværsforælder, ...«, altså den, der har barnet »til låns« hver 14. dag. Men selv i disse situationer bør forældrenes rettigheder og konflikter efter forslagsstillernes opfattelse vige til fordel for barnets bedste. Det betyder på almindeligt dansk, sådan som jeg fortolker det, at hvis der er en far, som har forældreretten over barnet, og moderen typisk ser barnet hver 14. dag, og hvis faderen gør alt for at ødelægge forholdet ved at fortælle, hvor ond og grim og modbydelig moderen er – ja, så kan han godt påvirke sit barn ganske meget, og så kunne det jo risikere at ende med, at barnet siger: Nu vil jeg søreme ikke besøge mor mere! Og så skulle hun ikke have lov til at få besøg.

Jeg er sådan set enig i, at det umiddelbart ville være bedst for barnet, at det blev hos den for-

ælder, det var mest tryk ved, i dette tilfælde faderen, selv om det var ham, der var skyld i, at moderen blev miskrediteret. Umiddelbart sagde jeg ja, da jeg læste det, men så tænkte jeg et par spadestik dybere, og det er jeg også sikker på at hr. Jann Sjursen har gjort. Lad os tage et eksempel:

Vi har et forældrepar, og de bliver skilt. Begge forældrene, både faderen og moderen, er gode og sunde og fornuftige og venlige og kærlige mennesker, og de har en lille dreng på 3 år. Faderen får forældreretten over knægten, og moderen flytter så et andet sted hen. Nu er det så heldigt for moderen, at hun hurtigt finder sig en anden, en ny og kærlig mand. Han har to børn, så de starter en ny lille familie, far og mor og to nye børn. De får hurtigt en lille fælles baby, så det er jo næsten den rene lykke. Vi har to små familier: faderen med sin 3-årige søn, som han fik forældreretten over, og den nye familie, skabt af den fraskilte hustru, der har giftet sig med den anden mand, og de har nu tre børn.

Men se, så sker der det, at den enlige far, der fik drengen på 3 år, pludselig bliver bitter og lidt jaloux på sin tidligere kone, som nu har fundet en mand og lever glad sammen med ham, mens han lever som enlig med sin søn. Så begynder han at påvirke drengen – og nu fortæller jeg om situationer, som jeg tror, vi alle sammen kender og kommer ud for indimellem – så drengen i løbet af nogle måneder eller et halvt eller et helt år pludselig ikke vil besøge sin rigtige mor, sin biologiske mor, og det er faderens skyld.

Så skulle vi altså sige: O.k., af hensyn til drengen må vi acceptere, at selv om moderen har opført sig pænt og ordentligt på alle måder, er det hende, der ikke får lov til at se sønnen, fordi det er bedst for ham, at han nøjes med faderen. Det tror jeg også rent umiddelbart er bedst for barnet, men hvad nu? Kan man ikke risikere, at det medfører – og det vil det gøre i mange tilfælde, for en mor elsker jo sit barn, ligesom en far gør – at moderen bliver bitter, bliver frustreret og får problemer, fordi hun ikke længere må se sit eget barn, og at det går ud over hendes nye mand og de tre børn, de har? Så har vi altså skabt en endnu større konflikt.

Kl. 15.50

Det er bare for at illustrere, at jeg tror, det er umuligt at lovgive. Vi kan godt lave nogle bedre retningslinjer, tror jeg, men direkte at lave nogle meget firkantede regler, hvor vi her umiddelbart ville sige, at det er bedst for sønnen, at han ikke ser sin mor – jamen hvis det går ud over tre an-